● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ●

„JANDARMUL LUI DOBRIN" REINTRĂ ÎN ARENĂ!

Mircea Stoenescu a avut acum doi ani de zile o mare neșansă. A învins-o astăzi, prin șansă și printr-o nețărmurită încredere în steaua lui de fotbalist. În ultimă instanță, poate tocmai această întîmplare care sparge monotonia unei biografii obișnuite îi oferă jucătorului dinamovist o treime din spațiul acestei pagini cu „intimități ale gazonului". Știm, este nedrept, că uneori presa „nu are ochi" pentru fotbaliștii din cale afară de corecți și de sîrguincioși, pentru truditorii anonimi de la mijlocul terenului, pentru aceia care, cu mingea la picior, renunță la o „floricică" inutilă, în stare să arunce elixir în tribună, dar să sape o cută pe fruntea antrenorului. Marii servi ai unei mari echipe sau ai unei individualități de excepție, cum ar fi Dumitrache, de pildă, nu vor egala niciodată faima celor cărora li se subordonează cu folos. Este o lege nescrisă.

Și Stoenescu, băiatul blînd, integru și modest, ce a fost altceva decît o rotiță prețioasă, dar invizibilă sub o carcasă strălucitoare? A jucat acolo unde i s-a cerut, înaintaș central, extremă dreaptă, mijlocaș sau fundaș central. A zdrobit într-o zi orice refulare de golgeter refuzat (la juniorii lui Dinamo îl iubea pe Constantin și visa să joace neapărat inter dreapta) și s-a înrolat cu o seriozitate întîlnită rar, la exigențele antrenorilor și la nevoile echipei. Nu a trăit nici din fumul amintirilor frumoase (de 10 ori internațional junior și de 6 ori în echipa de tineret), nu l-a învins nici amărăciunea unei retrogradări de un an la divizia B, Dinamo Obor, nu a arborat mina superiorității neînțelese, cînd Dinamo l-a cedat fără regrete la Pitești.

Iar Dinamo București l-a chemat înapoi, în campionatul '65—'66. I-a oferit lui Stoenescu un tricou de campion național și a 11-a parte din Cupa României, în schimbul unei datorii împlinite exemplar pe terenul de joc. Dar în 1970, în ianuarie 1970, a venit peste capul acestui băiat merituos, un ghinion ce nu poate fi creionat în cuvinte, căci nu există sinonime pentru un suflet de fotbalist zdrobit de un petec de hîrtie. La controlul medical dintre cele două jumătăți de campionat, lui Stoenescu i se depistase o afecțiune cardiacă. Un certificat medical recomanda, negru pe alb, interzicerea efortului fizic. Mircea s-a dus acasă, s-a încuiat în cameră și și-a înfundat fața în pernă. Lupta cu gîndul nesuferit că fotbalul se sfîrșise pentru el. Trebuia să-l alunge, să demonstreze că totul nu poate fi decît o incredibilă eroare și atunci a început un asalt furibund al cabinetelor medicale. Se antrena solitar și gusta din speranța revenirii, cînd obținea abrogări periodice ale interdicției. Un fotbalist traversa o dramă, strîngînd din dinți, cu un zîmbet demn, înghețat pe față. Colegii îl compătimeau voalat, confuzia îl năpădea, dar speranța nu i-a putut-o lua nimeni. Pînă cînd, pînă cînd într-o zi din acest august torid, academicianul Aurel Moga, examinînd ultima electrocardiogramă primită de la ASCAR, l-a luat după umeri și i-a înmînat dovada însănătoșirii sale. Doi ani de incertitudine, se terminaseră.

Stoenescu a redebutat zilele trecute („Vă spun sincer că am avut trac!") în Cupa Municipiului București. A jucat bine. Se poate spune că Dinamo a făcut o achiziție bună la începutul acestui nou campionat, pe care n-o veți găsi însă în nici o listă de transferări.

Am spus mai sus că Stoenescu muncește anonim în teren, pentru ca să strălucească alții. Printr-o ironie a soartei, el strălucește cu adevărat de două ori într-un campionat. Atunci cînd Dinamo București joacă cu F. C. Argeș, căci Dobrin n-a avut niciodată un „jandarm" mai neînduplecat decît Stoenescu. Poate pentru că, coechipieri o dată, îi cunoaște perfect replica. Poate pentru că, un foarte bun jucător de pluton vrea să demonstreze că și așii își pot găsi oricînd „nașii" lor.

Mircea STOENESCU

Ion CUPEN

● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ●

„SINGURĂTATEA ALERGĂTORULUI DE CURSĂ LUNGĂ"...

Cornel JURCĂ

Lumea a început să vorbească despre el mai ales de la golul acela al victoriei din recenta finală a campionatului european universitar. E drept, unii îl apreciau și din meciurile din divizia secundă, dar marele public l-a descoperit abia cu europenele studențești de la Constanța, acolo unde Cornel Jurcă a dat o probă a calităților sale deosebite. Marele public l-a descoperit abia în vara aceasta fierbinte ca pe un fundaș modern, tehnic, iute și ofensiv, și îl așteaptă cu interes în prima scenă odată cu Sportul Studențesc. Puțini știu însă, că Jurcă, azi în vîrstă de 23 de ani (împliniți la 12 februarie) a primit botezul Diviziei A încă din 1969.

...Începuse fotbalul ca extremă dreaptă la piticii lui Dinamo București sub îndrumarea lui Gheorghe Timar și Ștefan Stănculescu. La „vîrsta întrebărilor", Jurcă intră la o școală tehnică și vrea să joace la Politehnica. Pe vremea aceea însă, prin '67, fundașii studenților bucureșteni se numeau Anton și Rădulescu, jucători cu experiență, așa încît tînărul Jurcă nu joacă decît un meci de cupă, la Oltenița. I s-a recomandat o altă echipă, eventual tineretul Rapidului. Și în primăvara lui '68, adolescentul acesta născut în preajma Oborului, pe Făinari, joacă în echipa de tineret-rezerve a Grantului, joacă bine, și-l remarcă cîțiva antrenori, cei de la Vagonul Arad încumetîndu-se chiar să-l cheme titular în prima formație. Jurcă n-ar fi vrut să părăsească Bucureștiul, dar o lovitură fulgerătoare, decesul mamei sale, îl face să caute și mai mult singurătatea. Și după ce stă puțin timp la sora sa (unde locuiește și astăzi), ingineră la un institut de proiectări din București, ia drumul Aradului, mai puțin pentru botezul Diviziei A, și mai mult încercînd să uite pierderea mamei, să dea piept cu viața, pe propriile-i picioare, să se maturizeze. La Arad, debutează în Divizia A, într-un joc contra... Rapidului, pierdut cu 5—1.

În biografia talentatului Jurcă există și o a doua perioadă semnificativă. De la admiterea la I.E.F.S. (la cursurile de zi), din vara lui '69 și pînă astăzi, cînd foarte mulți îl văd pe fundașul dreapta al studenților bucureșteni ca unul din jucătorii care „vin puternic". În primul sezon la Sportul Studențesc, returul ediției '69—'70, nu lipsește nici un minut din cele 15 etape. În vara lui '70, la cîrma echipei vine Motroc, care intuiește în fundașul dreapta al studenților, lîngă care jucase cîteva etape, calități deosebite. Motroc intuiește în primul rînd structura talentatului său jucător. Un jucător de suflet, în stare să joace fotbal de dimineață pînă seara („**de multe ori cînd mă întorc de la antrenamente, joc fotbal cu copiii pe str. Făinari... Eu intru în echipa celor mai mici...**"), dar și de rațiune, un om avid continuu de autodepășire, convins întotdeauna că realizările sale puteau și pot fi mai mari. În turul campionatului „duelului cu A.S.A. Tg. Mureș", Jurcă nu numai că este din nou singurul din formație prezent în toate cele 15 partide dar e declarat de antrenorul său la finele anului, cel mai bun jucător al echipei. Satisfacția aceasta va fi însă uitată repede. **„Era în 8 martie. N-am să uit ziua aceasta niciodată. Un amical la Giurgiu, cu Dunărea, cu o săptămînă înainte de reluarea returului. Lungu, extrema giurgiuveană, m-a urmărit tot meciul, ca să mă lovească. Pînă la urmă m-a lovit la genunchiul drept. Ruptură de ligamente și cîteva luni inapt pentru fotbal! Credeam că n-am să mai joc. Am stat singur în casă suferind mai mult psihic. Dar singurătatea aceasta m-a ajutat să înțeleg mai bine că marea pasiune pentru fotbal trebuie privită în contextul vieții".** După acel accident blestemat, Jurcă avea să revină în arenă în ultimele cinci etape. Era preambulul la cel mai aplaudat sprint al carierei sale: jocuri foarte bune, în noul campionat, cu Sportul Studențesc („**Dacă echipa nu mergea bine și nu promova, astăzi eu n-aș mai fi fost subiectul rîndurilor dv.**"), primul joc într-o echipă reprezentativă, cu națională de tineret la Le Havre, și partidele foarte bune din campionatul european universitar. Sînt izbînzi pe care Cornel Jurcă le acordă echipei și antrenorului Motroc, dar care au fost realizate, în primul rînd, prin talentul și sacrificii individuale.

— Cornel Jurcă, mi-ai vorbit mult de singurătatea ta... Ai văzut cumva un film, sportiv dacă vrei, „Singurătatea alergătorului de cursă lungă"?

— **L-am văzut! Într-un fel sînt și eu un alergător de cursă lungă. Eu vreau însă să termin cursa în picioare, cu fruntea sus. Știți, în film, eroul cade la un moment dat...**

— Ce vrea să însemne această cursă lungă terminată cu fruntea sus?

— **După ce termin I.E.F.S.-ul (trec acum în anul IV), să urmez medicina, a doua mare pasiune a vieții mele. Să devin medic pediatru. Și aș mai vrea să urc în vîrful unei piramide foarte înalte, să-l mulțumesc în primul rînd pe Motroc care a fost singurul om care mi-a spus deschis că el crede în mine. Dacă voi ajunge, acolo, sus, am să mă retrag curînd pentru a nu urma coborîrea care-i ametitoare.**

— Și dacă nu ai să ajungi curînd acolo sus...

— **Am să lupt mereu să ajung acolo. În doi ani, în patru, în șase... Să urci, e o mîndrie! Cînd cobori începe tristețea...**

Mircea M. IONESCU

● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ●

„ARMELE REUȘITEI MELE: MUNCĂ, PERSEVERENȚĂ, CONȘTIINCIOZITATE"

La prima sa participare integrală într-o întrecere la nivelul celui dintîi eșalon divizionar, Fazekaș — atacantul central al A.S.A.-ei Tg. Mureș — a realizat o performanță rară, poate chiar unică, în istoria acestei competiții: un loc de titular în „echipa campionatului", ediția 1971—1972, cu un total de 208 puncte, reprezentînd suma notelor obținute pe parcursul a 2.537 minute de joc efectiv.

Cum a fost posibil oare acest lucru? Fără îndoială, că din aprecierea reală a unei astfel de situații nu poate fi exclusă și o anumită conjunctură favorabilă ascensiunii sale pînă pe treapta cea mai înaltă rezervată laureaților. Dar nu este mai puțin adevărat că reușita finală a tînărului jucător mureșan, în aspra dispută pentru întîietate și titularizare în „11-le" competiției nr. 1 a fotbalului nostru, este și rodul unei munci perseverente și al conștiinciozității în pregătire, puse în slujba talentului și a dorinței de afirmare.

Originar din Tîrnăveni, Arpad Fazekaș a cunoscut aici primele satisfacții sportive. La 17 ani joacă în Divizia C, la Chimica, și, în frumoasa așezare industrială traversată de apele nestatornice ale Tîrnavei Mici, iubitorii sportului cu balonul rotund, prețuindu-i fără exagerare calitățile, îi prevăd un viitor demn de tradiția unor valoroși predecesori locali ca Petru Emil, Szakacs, Palfi sau Beniovschi.

Cîtva timp totuși, șansa evadării din anonimat pare că îl ocolește. Pînă în 1969, cînd antrenorul Brassay îl aduce la Tg. Mureș, ca pe o descoperire ce se impunea valorificată. Și astfel, la 20 de ani — vîrstă de cumpănă între timpuriu și prea tîrziu — Fazekaș pătrunde, cu siguranță pe care i-o dădea încrederea în forțele proprii, în înalta societate a fotbalului.

La A.S.A. Tg. Mureș fostul jucător al Chimicei Tîrnăveni își face remarcate repede principalele sale calități de atacant modern — viteză, dribling, șut — și ochiului experimentat al lui Bone nu i-a trebuit prea mult pentru a-i aprecia posibilitățile și perspectivele dezvoltării. Așa se face că chiar în primăvara anului 1970 Fazekaș debutează în prima formație a militarilor mureșeni. Un debut nu prea fericit totuși, dacă avem în vedere înfrîngerea suferită de A.S.A. atunci, în fața Crișului la Oradea, cu 4—1. Neplăcut amestec de satisfacție și decepție!

Dar Fazekaș avea să se obișnuiască curînd cu capricioasa manifestare a imponderabilului din lumea „fotbalului mare". El va acuza, ce-i drept, uneori, o explicabilă lipsă de experiență, dar niciodată nu se va lăsa dominat de povara nereușitei. De aceea, prezența sa în primele rînduri ale echipei în momentele de grea încercare a reprezentat nu un simplu simbol al tinereții, ci și un îndemn hotărît la acțiune. Alături de ceilalți coechipieri mai vechi, ca Solyom, Toth, Naghi, Czako și Mureșan sau mai tineri ca Ispir, Varadi, Hajnal și Lucaci — Fazekaș va lupta mai întîi, în primăvara anului 1970, pentru supraviețuirea în A. Apoi — fără a cunoaște gustul descurajării — se va angaja cu toată convingerea în dura dispută pentru recucerirea locului pierdut în rîndul primelor 16 echipe ale țării. Și, în sfîrșit, după aceea va avea curajul să spere într-un vis, utopic după unii, de a încununa efortul colectiv al redresării, cu un loc în clasament care să dea dreptul formației sale să joace într-una din competițiile internaționale oficiale. Și a reușit. Așa cum reușesc de obicei numai cutezătorii.

Arpad FAZEKAȘ

Aceasta a fost însă doar una dintre direcțiile de manifestare a personalității tînărului Arpad Fazekaș. Cea sportivă. Cealaltă, care se referă la obligațiile și poziția sa socială, ne-o înfățișează în cuvinte împodobite de semnificația faptelor, însuși eroul acestor rînduri:

— **Cînd am venit la Tg. Mureș, în urmă cu trei ani, n-am înțeles nici un moment să rămîn un simplu jucător, fie chiar și de Divizia A. De aceea, promovarea mea în prima formație a A.S.A.-ei am onorat-o, imediat, cu reușita unui examen la Institutul de Educație Fizică, pe care l-am absolvit în vara acestui an, obținînd diploma de profesor. În acest fel am încheiat, zic, o primă etapă pe drumul realizării mele în viață și societate.**

— Și ce-ți propui în continuare?

— **Să intru în învățămînt și să profesez meseria pe care mi-am ales-o și care îmi place. Asta pe de o parte. Pe de altă parte, aș vrea să ajung un jucător cu adevărat, pentru a putea îndrăzni a ataca cu succes și pozițiile „națională".**

— Cu ce arme?

— **Cu aceleași, care mi-au asigurat și reușitele de pînă acum, adică munca, perseverența și conștiinciozitatea.**

Mihai IONESCU

● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ●